

ITÉLJ SALAMON

Látlak sugárzó, égi szépség,
borzongva látom színeid!
Dermedt lábakkal hozzád lépnék,
de fényed rajtam nem segít.

Gyönyöröm éhség mardosása,
fakult arcomra pirt vegyít.
Fülembé zsoltárt harsonáznak
Jerikót zúzó kürtjeid.

Szívem bordák pántjával védem,
a lelkem így is meztelen.
De szépségedtől mért kell félnem
s behúnynom véreres szemem?

Keresztre szegzett Krisztus arcán
malasztá vált a szenvedés,
gúnyos latorként csüngtem balján,
ő megdicsőült s rám se néz.

Az éj a nappal összefolyva
így áll előttem szüntelen.
Érzem — magamban összefolyt a
szeretet és a förtelem.

Ég! Küldd Salamon bíró kardját,
szelje kettőbe testemet;
vágyaím mindig azt akarják,
amit én sajnós, nem teszek!

Itélj, Salamon! Szelj kettőbe!
Öröm, útálat váljon el.
A rettegés úgylis megölne,
mihelyst szerelmem rám lehell.

Dobi János